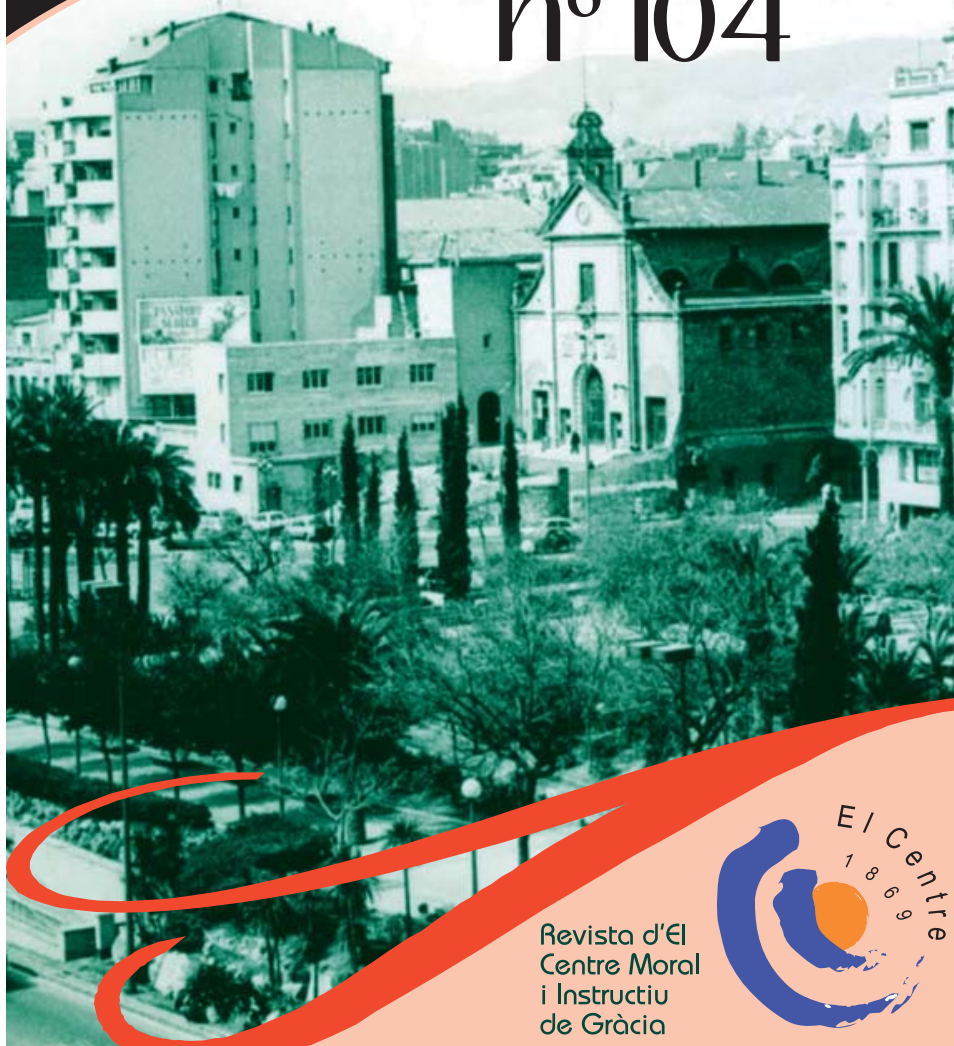

Orí Flama

Juliol 2016

nº 104

Revista d'El
Centre Moral
i Instructiu
de Gràcia

Or i Flama

Direcció: David Gallach i Òscar Mejías

Correcció Ortogràfica: Marta Bayo

Maquetació: Josep Aquilina

Redacció:

- Marta Bayo
- Daniel Mejías
- Gloria Soto

Col·laboradors:

- Joan Guinart
- Muntsa Farré
- Gemma Sayol
- Montse Montagut
- Josep Aquilina
- Carlos Pablos
- Francesc Cid
- Lluís Martín
- Josep Mª Contel
- Adriana Vidal
- Mn. Antoni Matabosch
- Alfred Casas
- Vicenç Navarro

Fotografies:

- Clàudia Escarré
- Lluís Martín

Dipòsit legal: B-31748-2011

El Centre Moral i Instruïu de Gràcia i la direcció de l'Or i Flama no es fan responsables dels continguts i les opinions manifestades pels redactors i col·laboradors de la publicació.

Portada: Plaça Lesseps

ESTANC

TABAC I MOLT MÉS

Juan Roman

c/ Gran de Gràcia, 219 08012 Bcn
t. 933 685 894 / 617 911 378

Editorial

Per Carlos Pablos

Benvolgudes, benvolguts,

Al pensar en aquesta editorial de la nostra revista, penso una mica en el curs actual, i el primer que em ve al cap és la marxa d'una bona amiga, la NURI VILTRÓ. Vull dedicar-li com a president aquesta editorial, perquè crec que d'una manera constant, i sense fer soroll, va fer molt per la nostra Entitat. Una de les primeres persones que vaig conèixer en arribar al Centre, activa, bona companya, i sense defallir mai, donant un cop de mà sempre que se la necessitava. Mai va voler ser de la Junta, però sempre va donar recolzament a totes les juntes. Vaig compartir amb tu, Núria, tantes i tantes obres de teatre, vaig veure com treballaves per l'esbart, suposo que quan va desaparèixer ho vas sentir molt, perquè tu vas ser una de les persones que van treballar molt per ell, però així és la vida; a vegades les coses tiren endavant i a vegades no.

Hem compartit sortides per aquests mons de Déu, i hem compartit plegats amb el teu inseparable Carlos, grans moments inoblidables que sempre estaran en el nostre record.

Parlar de la Nuri Viltró, és parlar de dedicació, de treball; sempre que pensavem en alguna cosa nova, sempre sortia el teu nom, perquè tu mai vas dir que no, sobre tot quan es tractava del Centre. Vas ser una persona que va fer gran la nostra Entitat, i al final dels teus dies, quan la força ja no t'acompanyava, crec que d'alguna manera aquesta gran família de la que tantes vegades parlem i de la que presumim, et va oblidar una mica. La vida és molt injusta, però el que tú has dedicat a la nostra història, perquè ja ets una part molt important de la mateixa, sempre estarà present. Persones com tú, han fet que la nostra Entitat tiri endavant, i a les famílies també la gent s'equivoca.

El que puc dir, Núria, és que la gent t'estimava, com estimaven al Carlos, i com estimem a la teva família, perquè sou bona gent i perquè sempre heu donat paraules d'ànim i paraules de vinga endavant! Qui ha dit que això es fàcil?

Estic content d'haver-te conegut, d'haver tingut la sort de tenir-te com amiga, perquè has fet amb la teva amistat, a mi i a molta gent que et va conèixer, seguir aquest camí que has marcat en el teu dia a dia. Núria has marxat, però has deixat moltes coses al teu pas, unes petjades imborrables. Que les noves generacions aprenguin de com es fan les coses. Al nostre Centre sempre seràs una part important del mateix, i encara que passin els anys, la feina feta per tú i per persones com tú, hauran fet possible el futur de la nostra Entitat. Fins sempre Nuri,

Carlos Pablos

JAZZ AL CENTRE

Ricard Gili

Jazz sí, però quin jazz? Aquesta paraula identifica un segment molt ampli de la música, però al Centre, de la mà de la Fundació Catalana de Jazz Clàssic, escoltarem un jazz que arriba a tothom, que amb les seves notes ens fa vibrar i penetra el seu ritme fins el moll de l'os dels qui l'escolten. Des de l'estil alegre i trepidant del New Orleans, fins els temes eterns que varen popularitzar les grans orquestres americanes des dels anys 30 fins els 60. Ricard Gili, alter ego de Louis Armstrong, i la seva trompeta fabulosa, Oriol Romaní que amb el seu clarinet màgic ens farà sentir a Benny Godman i Ignasi Terraza que, com Duke Ellington, farà brollar melodies fantàstiques del seu piano, són alguns dels músics que ens faran gaudir de bona música de jazz un dijous i un dissabte de cada mes. Veniu a escoltar Jazz, si ho proveu, repetireu... segur!

La Junta informa

PREMIATS DEL CONCURS DE TEATRE CATALÀ A GRÀCIA 2016

El passat diumenge 24 d'abril es va celebrar l'entrega de premis del Concurs de Teatre Català a Gràcia en la seva XXIXena edició. A continuació detallam els premisats d'aquesta edició:

MILLORS EFECTES DE I SO: Grup Filagarsa per l'obra "Kbarret"

MILLOR IL·LUMINACIÓ: Grup Filagarsa per l'obra "Kbarret"

MILLOR VESTUARI: Grup Filagarsa per l'obra "Kbarret"

MILLOR ESCENOGRAFIA: Grup Filagarsa per l'obra "Kbarret"

MILLOR GRUP:

- TERCER PREMI: Grup Acte Quatre per l'obra "Les noies del calendari"

- SEGON PREMI: Grup L'Escotilló per l'obra "El nom"

- PRIMER PREMI: Grup Filagarsa per l'obra "Kbarret"

MILLOR DIRECCIÓ:

- TERCER PREMI: Pilar Pla del grup Acte Quatre, per l'obra "Les noies del calendari"

- SEGON PREMI: Neus Domènech i Joan Vives del grup L'Escotilló, per l'obra "El nom"

- PRIMER PREMI: Ermenegil Siñol del grup Filagarsa, per l'obra "Kbarret"

MILLOR ACTRIU PRINCIPAL:

- TERCER PREMI: Carme Giménez per la interpretació de "Chris" a l'obra "Les noies del calendari"

- SEGON PREMI: Estel Tort per la interpretació de "Trepà/Roxie" a l'obra "Kbarret"

- PRIMER PREMI: Marta Orriols per la interpretació de "Elisabeth Babou" a l'obra "El nom"

MILLOR ACTOR PRINCIPAL:

- TERCER PREMI: Xavier Biel per la interpretació de "Eros/Amos" a l'obra "Kbarret"

- SEGON PREMI: Carles Serra per la interpretació de "Pierre Garaud" a l'obra "El nom"

- PRIMER PREMI: Ramon García per la interpretació de "Vincent Larchet" a l'obra "El nom"

MILLOR ACTRIU DE REPARTIMENT:

- TERCER PREMI: Laura Miquel per la interpretació de "Gata Maula" a l'obra "Kbarret"

- SEGON PREMI: Marta Valera per la interpretació de "Jessie" a l'obra "Les noies del calendari"

- PRIMER PREMI: Eva Solichero per la interpretació de "Anna Caravati" a l'obra "El nom"

MILLOR ACTOR DE REPARTIMENT:

- TERCER PREMI: Esteve Jofre per la interpretació de "Pare Salvatti" a l'obra "L'arte de la commedia"

- SEGON PREMI: Romà Ferruz per la interpretació de "Sinatra/Billy Flynn" a l'obra "Kbarret"

- PRIMER PREMI: Nico Pérez per la interpretació de "Claude Gagnol" a l'obra "El nom"

La Junta informa

PREMIATS DEL CONCURS LITERARI VILA DE GRÀCIA 2016

El passat divendres 22 d'abril es va celebrar l'entrega de premis del Concurs Literari Vila de Gràcia organitzat per la Fundació Festa Major de Gràcia i El Centre. A continuació detallem els guanyadors i guanyadores d'aquesta edició:

Modalitat A: Contes temàtica lliure

- **1r Premi** Títol: Divuit Cèntims d'euro (Joan Rusalleda Massó)
- **2n Premi** Títol: Ja és de dia? (José Manuel Fuentes Durán)
- **Finalista** Títol: Baules (Joan Carles González Pujalte)

Modalitat B: Contes temàtica Festa Major

- **1r Premi** Títol: La Màgia de la il·lusió (Enric Sunyol Bosch)
- **2n Premi** Títol: Estimada Festa Major (Júlia Aguilar Alsina)
- **Finalista** Títol: Aquelles antigues fotografies (Teresa Vergés Adrià)

Modalitat C: Poesia Festa Major

- **1r Premi** Títol: Colors graciencs (Oriol Solà Prat)
- **2n Premi** Títol: L'esperat naixement (Teresa Vergés Adrià)
- **Finalista** Títol: La Festa té un nou carrer (Enric Sunyol Bosch)

Modalitat D: Textos Teatral

- **1r Premi** Títol: La Febreta (Jordi Ferrer Gràcia)
- **2n Premi** Títol: Doble Parella i Escaig (Josep Mª Bassols Camarassa)
- **Finalista** Títol: Comiat (Roser Guasch Garrofé)

JAZZ AL CENTRE

El Centre ha signat un acord amb la Fundació Catalana de Jazz Clàssic per tal d'incloure aquesta activitat dins de la temporada 2016 / 2017.

Grup de teatre

Per Vicenç Navarro

Benvinguts, s'aixeca el teló!

Toc-Toc, Toc-Toc, Toc-Toc i així fins a vint vegades el nom del Centre i del seu grup de Teatre ha pujat a rebre premis aquesta temporada a Pineda, Canet de Mar, Malgrat de Mar, Esparraguera i Arenys de Mar. Un treball d'equip que va començar la temporada passada i que ha anat reafermant-se representació rere representació. Cal felicitar a tot l'equip, dels que van començar fins a les darreres incorporacions, per canvis imponderables. L'esperit i l'ànim ha estat compartit entre tots i totes.

L'intens cap de setmana de maig va demostrar-nos que la llavor de la secció de teatre gaudeix d'un magnífic planter pel futur, guiat per l'entusiasme dels seus Directors. Dels Joves, poc a dir, cada vegada més consolidats, així com de l'èxit dels dos muntatges de les "Mercè's".

Ara marxarem per descansar una mica, a la platja, a la muntanya, a la tranquil·la ciutat, a remots llocs, però la Junta, l'equip de Directors, del Petit Centre, dels Tallers, seguirem pensant en noves fantasies, per viure sentiments, somriures, angoixes trepidants i alegries.

La nova temporada portarà comèdies, drames, intrigues i música, de tot una mica, per a tots els gustos. Anem fent boca, al setembre una comèdia fresca..., molt fresca,...: "Es nota que és Festa Major al poble; tots han de fitxar amb la dona! Com cada any, l'únic que ve és l'alcalde. Aquest sí! Acaba el pregó del migdia i cap aquí! (La gata salvatge). A l'octubre canviarem de registre amb drama psicològic "Sempre ho he dit: hi ha dues classes de dones, les que estimen, pobres, i les que es conformen en fer l'amor, però que aconsegueixen tot el que desitgen" (El passatger de la nit). I acabarem l'any rient, amb Boeing-boeing: un arquitecte amb tres hostesses internacionals de vol; és a dir, tot un "entrepà" de drama entre riures.

No vull oblidar, a final de temporada, els membres de la Secció que ens han deixat durant aquest curs. Si em permeteu la personalització, m'agradaria dedicar un moment de record per la nostra àvia dels pastorets, que cada Nadal serà entre nosaltres, i per un dels il·lustres del teatre català. Tots dos deixen una petjada al teatre del Centre.

Bé, poc més, esperem que hagueu gaudit de les obres d'aquesta temporada, i ens veiem al setembre. I ja ho sabeu: guanyem salut! Vine al Teatre.

10
NEGRETS

de Ray Cooney
Direcció: Maria Test

TOC-TOC

EL MISÀNTROP

Recordant l'Esteve Polls

Per Eduard Saboya

El passat mes d'abril ens va deixar el soci Esteve Polls i Condom, un dels socis del Centre que ha estat més reconegut en el món del teatre professional. En el seu llibre publicat l'any 2009 titulat "Cins minuts abans que caigui el teló", amb pròleg de Nùria Espert, dedica molts records al Centre, records d'infantesa i de joventut. Recorda les representacions de "Los Pastorcillos de Belén" i el seu debut fent el paper de Batuel el Nadal de 1934, època en que es representaven des del dia de Nadal fins el dia de la Candelera el 2 de febrer. Després va interpretar el paper més rellevant de l'obra, el diable Asmodeo.

També recorda en aquest llibre, amb molta estimació, l'Aplec que feia el Centre cada mes de juny a Santa Creu d'Olorda i que es feia coincidir amb el diumenge següent, el dia de Corpus. Era un dia de lleure i de camp que integrava tota una colla de socis i els seus familiars, així com la tradicional romeria a Montserrat.

En aquest llibre també recorda i en parla de molta gent del Centre que els socis més antics recordaran com la Remei Martí, Ramón Martorell, Francesc Daumal, Francesc Munné, així com a molts components de la llavors anomenada Secció de Declamació, entre ells els socis senyors Derch, Bosch, Giménez, Monreal, Vicente i els germans Blanch.

L'Esteve Polls va debutar professionalment l'any 1952 i el 1957 va dirigir Juli Cèsar, de William Shakespeare, la primera estrena d'un clàssic en català que va admetre la censura franquista.

Va ser director de la Companyia Maragall del Teatre Romea del 1952 al 1957 i director del Teatre Experimental de Barcelona. L'any 1958 es va instal·lar a Madrid on va dirigir diverses obres en el Teatro de la Zarzuela i l'any 1962 va tornar al Teatre Romea. El 1966 va marxar a l'Argentina i a Buenos Aires va ser director de la Compañía de Teatro Universal. Posteriorment a Colòmbia va fundar el Teatro Nacional Popular i a Costa Rica va ser nomenat director del Teatro Nacional d'aquell país. També va dirigir a la Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya i l'any 1998 va rebre la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya en reconeixement a la seva feina dins del món del teatre i la cultura del nostre país.

FRASES CÈLBRES

Per Marta Bayo

- 1.- Voler ser una altra persona és malgastar la persona que ets / *Marilyn Monroe.*
- 2.- Moltes persones sobrevaloren el que no són, i infravaloren el que són / *Malcom S. Forbes.*
- 3.- T'has estat criticant anys i anys a tu mateix i no ha funcionat. Intenta d'aprovar-te i comprova què passa. / *Louise L. Hay.*
- 4.- Hi ha una força motriu més poderosa que el vapor, l'electricitat i l'energia atòmica: la voluntat / *Einstein.*
- 5.- El primer pas de la ignorància és presumir de saber / *Baltasar Gracián.*
- 6.- El que no estigui segur de la seva memòria s'ha d'abstenir de mentir / *Michael de Montaigne.*
- 7.- L'enveja és una acceptació de la pròpia inferioritat / *Napoleó.*
- 8.- Cada minut que estàs cabrejat, perds seixanta segons de felicitat / *Ralph Emerson.*
- 9.- La recompensa d'una bona acció, està en haver-la fet / *Sèneca.*
- 10.- Els que creuen que els diners ho fan tot, ho acaben fent tot pels diners / *Voltaire.*

La presumpció d'innocència

Per Glòria Soto

EL DRET DE VOT

I per segona vegada eleccions, el proper 26 de Juny. Hi ha molta gent empenyada i amb raó. Alguns pensen no acudir a votar, creuen que tots els partits polítics son iguals, altres no volen participar i afortunadament la majoria acudeix a les urnes. Quan els socis llegeixen aquest article desitjo que ja tinguem govern i que es pugui tirar endavant.

Tinc a la memòria les primeres Eleccions Generals celebrades a Espanya, el 15 de Juny de 1977 perquè es van convocar un dia després del meu aniversari. Per primera vegada s'aprovava el dret de vot als divuit anys i jo els acabava de complir. Acudir a les urnes va ser un fet molt important. L'última vegada que els espanyols havien votat, fou el febrer de 1936 amb el govern de la Segona República. Es tancava un període sense llibertats ni drets que s'estendrà de l'any 1939 fins a l'any 1975. De forma innata tinc rebuig a les imposicions i a tota mena de dictadura. De petita no tenia formació política, no la donaven enlloc, però ja cap als dotze anys, sabia per intuïció que la meua opinió era tan vàlida com la de qualsevol altre. Per mi eren temps difícils perquè em desagradava gairebé quasi tot a casa i a l'Institut on estudiava. Batxillerat. Per exemple no acceptava que pel sol fet de ser dona tenia que portar faldilles, o cosir, o aprendre a cuinar. Tampoc suportava seguir les instruccions de la professora d'Educació Política, que pràcticament consistien en aprendre com ser una bona senyoreta; ni obeir sense qüestionar-ho el que deia el professor de Religió ni el de Filosofia, etc. No hi havia llibertat i si volies ser una bona nena només podies parlar d'allò considerat correcte en el moment. Aquesta atmosfera gris i sufocant m'ofegava. Obviament als catorze anys ja era una noia rebel que contactava amb gent més gran i amb millor formació. La llavor del canvi estava plantada i faltava poc per recollir la collita. Però tornem al dia les eleccions. Sóc major d'edat i tinc consciència de classe i de sexe. Els meus posicionaments estan propers als que tenien menys oportunitats. Creïxer en un barri obrer on molta de la gent amb la que jugava al carrer, deixava d'estudiar als catorze anys o als setze i veure al mateix temps com la majoria de les dones depenien del seu home perquè no disposaven de diners, em va obrir els ulls del que no volia. La societat hauria de donar les mateixes oportunitats a tothom i per suposat homes i dones haurien de ser iguals en drets i obligacions. Pot ser que moltes persones que llegeixin això no hagin viscut aquesta realitat, però a l'Espanya de la data, hi havia moltes diferències entre viure en un poble o en una ciutat i si aquesta era Barcelona, ni parlar.

A l'any 1977, creien que ens podrien alliberar de l'antic Règim i viure en Democràcia i Llibertat. Era desig compartit per tothom, especialment pels joves del moment. L'índex de participació a les eleccions convocades per Suárez serà del 80%. S'escollien els membres del Congrés i Senat que haurien de legislar per aconseguir una nova Constitució. La Llei suprema es ratificarà en referèndum el 6 de desembre de 1978.

I vam viure una llibertat que ens va confondre perquè no hi estàvem acostumats. Ramoncín cantava: "Sal de tu casa escápate, coge a tu chica escabúllete...", al mateix temps que la moguda que havia començat a Barcelona, anys enrere, convertint la meravellosa ciutat en el lloc més interessant i creatiu fins als anys vuitanta, s'anava traslladant a Madrid. El sexe i la droga formaven part d'aquesta revolució i molta gent va quedar en el camí. I és que respirar a ple pulmó quan has estat asfixiat, requereix molta capacitat.

Però vam merèixer la pena, i avançàrem cap un Estat modern que aprovarà la Llei del Divorci i moltes més que ens equiparen als Estats lliures del món, i sobretot ens apropàren a Europa per allunyar-nos d'aquella concepció que considerava que Àfrica començava en els Pirineus.

Continua a la pàgina següent...

La presumpció d'innocència

Continuació...

I és important recordar que arribar a gaudir d'aquest dret havia costat esforços i que el camí no havia estat sempre pla. El dret de vot es reconeix per primera vegada a la Constitució de Cadis de 1808, pels homes majors de 21 anys. Fernando VII, el va suspendre de 1814 a 1820. S'establirà novament de 1820 a 1823 i amb la tornada del monarca es derogarà fins al 1934. Quan, amb la Regència de Maria Cristina es promulga l'Estatut de la Rosa, que institueix el sufragi censatari, (només votaven els que pagaven a Hisenda, que representaven l'u per cent de la població). Isabel II començarà a regnar el 1845, i continuarà el sufragi censatari que perdurà fins al Sexenni Revolucionari, que establirà el sufragi universal masculí de 1869 a 1875. La restauració borbònica instaura de nou el sufragi censatari.

Haurem d'esperar a l'any 1890 per gaudir del sufragi universal masculí que s'interromprà amb la Dictadura de Primo de Rivera. el 1923. Les dones majors de 21 anys aconseguiren el vot per primera vegada a la II República.

Aquest recorregut posa de relleu un període molt inestable i convuls, amb successius canvis de Govern que desembocarà en una Guerra Civil que portà la dictadura a Espanya durant 40 anys.

I tornant al moment present, em sembla important recordar, per no oblidar el valor de lo aconseguit, que és ni més ni menys que viure en democràcia i en un dels períodes mes llargs i pròspers de la història d'Espanya. La manca de respecte a la Llei i l'exercici de la violència ens porta a la barbàrie. Res pitjor que l'imperi de la força. Expressant-nos exercint el nostre dret de vot pels procediments establerts i respectant els resultats escollits per la majoria dels ciutadans depositaris de la sobirania del territori nacional.

> **acceso**

content in contex

Viatges i excursions

Per Adriana Vidal

SORTIDA SETMANA SANTA 2016

La destinació de la sortida cultural d'aquesta Setmana Santa va ser als Pirineus Orientals, visitant Narbona, Vilafranca del Conflent, Puigcerdà, Perpinyà, Elna, Prades, Canigó i Salses.

Maternitat d'Elna.

Només en veure l'edifici, el cor s'atura i el cap s'omple de temps passats. Costa entendre que una noia de 24 anys tingués aquella força i valentia per ajudar a parir les dones dels camps d'Argelers. Aquelles dones vivien en unes condicions extremes; sense aigua ni menjar i patint les inclemències del temps. Les mares feien pous a la sorra però l'aigua era salada. Per protegir als seus fills del fred els enterraven a la sorra fins al cap; uns agafaven malalties i altres morien. Les dones embarassades eren un problema i Elisabeth Eidenbenz es va veure amb la necessitat personal d'ajudar-les. Ajudada per Suïssa va comprar una torre de tres plantes i la va habilitar com a maternitat. Dos mesos abans de parir, les mares anaven a la maternitat i, dos mesos després, tornaven al camp d'Argelers. La maternitat era un centre on tothom participava: cuinar, cosir, sembrar i tenir cura dels infants. En els camps d'Argelers van estar entre 2 i tres anys. Elisabeth va morir el 2012 sense cap reconeixement espanyol.

Sant Miquel de Cuixà

Monestir benedictí situat al mateix peu del Canigó. Abadia romànica d'un sol campanar que el varen protegir amb un contrafort perquè s'inclinava a causa de les fortes pluges. L'església està formada per una nau central i les naus laterals estan cobertes per voltes de mig punt que recorden la influència àrab.

Pessebre. La cripta és circular i la columna del mig és el suport de tota la volta. A alguns dels membres del grup els hi recordava un bolet d'aigua que brolla des de terra fins al cel.

Gran part de les columnes del Claustre de San Miquel de Cuixà es van dispersar i la seva disposició no és la original. El que es veu avui és una reconstrucció del 1954 amb els elements que es van poder recuperar. La resta de capitells estan al museu The Cloisters de Nova York. Actualment a

Cuixà es fan concerts i convencions.

Sant Martí del Canigó.

Sant Martí del Canigó és la Comunitat de les Benaurances. En aquesta comunitat hi ha un sacerdot consagrat, laics, solters, casats, i vidus. Conviuen homes i dones.

La pujada va ser amb jeep, tota una aventura!; però la visió del que veiem; boira, arbres alts i pelats, fred, aigua caient per les roques, ens feia preveure el que trobaríem; silenci, pregària, organització, comunitat. La visita va coincidir en diumenge de Rams.

Continua a la pàgina següent...

Viatges i excursions continuació...

En arribar, una laica ens va oferir una branca d'olivera i ens van convidar a fer la processó. Totes les pregàries eren en francès però no importava, la quietud, el silenci i l'olor d'encens et feia sentir gairebé com un altre laic. També assistírem a la missa de rams.

La cripta de Sant Martí del Canigó és l'original perquè abans d'anar-se'n els benedictins protegiren la porta d'entrada i es quedà intacta.

El Castell de Salses està situat al nord de la Vila del seu mateix nom. És una fortalesa i en el seu interior està organitzat un laberint; per dominar-lo es triga entre 3 i 4 mesos; és una obra mestre d'enginyeria. En aquesta fortalesa deixaven entrar a l'enemic i allà els feien presoners. El Castell està envoltat totalment per un contrafort perquè les bombes rebotessin en forma de bumerang. En la construcció hi ha influències romanes i àrabs. A la balda de ferro que tanca la porta del castell hi són gravades les quatre barres.

Narbona

Arribàrem un dilluns, però el mercat municipal, que és tan interessant per fer-hi una volta, estava tancat. Visitàrem la catedral gòtica. El que més va centrar l'atenció de tot el grup van ser el vitralls, el cadiram de la nau central i l'orgue imponent.

Abadia de Fontfreda

Abadia fundada pels benedictins, va anar canviant segons les necessitats d'espai i es van anar incorporant els nous estils arquitectònics. Hi vivien monjos –que tenien tres anys per estar segurs de la seva fe- i laics, però no compartien els espais, tot era doble menys la cuina, el rebost i el refectori. Hi havien torns de 8 dies per utilitzar la cuina. El menjar no era per tothom igual; els laics menjaven més per suportar el treball físic. Tan sols podien parlar quinze minuts al dia. Durant el matí, al claustre, tenien quinze minuts per parlar, perquè era l'espai on es distribuïa la feina del dia. El claustre dona a la sala capitular on els monjos s'asseien per antiguitat. Avui s'hi celebren concerts, classes magistrals, casaments i altres esdeveniments. La nostra visita va coincidir amb un cor de cant Gregorià teatralitzat.

Vilafranca del Conflent

De les últimes parades que vam fer abans de la tornada a Barcelona, les aprofitàrem sobretot per passejar i comprar records.

El més destacat de Vilafranca és que és una ciutat emmurallada. Davant la negació dels ciutadans de Vilafranca a ser francesos, van fortificar la ciutat i es van tenir que sotmetre a les lleis franceses.

Cerdanya

Dinar a la Cerdanya i tornada a Barcelona.

No vull deixar d'esmentar a la Núria Bosch, que sempre recull les notes de viatge a les sortides i aquesta vegada no va poder venir.

Adriana Vidal

Pa artesanal
Dietètic
Règim
Ciabatta
Fibres
Pans especials

FORN DE PA
Patisserie
Aiguà i Monts
Santa Clara
Reposteria i degustació
Artesans des de 1951
Travessera de Gràcia, 210
Tlf. 93 213 51 63 Mov. 652 866 900
08012 Barcelona

Patisserie
Reposteria
Pizzes variades
Canapés
Pastes de te
Figures de pa

Reculls

Per Francesc Cid

La Canònica de Santa Maria de Vilabertran, dels segles XI-XII, constitueix un dels exemples més ben conservats a Catalunya de l'arquitectura de les canòniques regulars medievals. El conjunt està format per l'església, el claustre, les dependències monàstiques i una ampliació posterior formada pel perímetre emmurallat i el palau abacial. A l'interior podem observar la Creu Processional d'argenteria (anomenada Creu de Vilabertran), més gran de Catalunya.

Entorn l'any 1000 existia a Vilabertran una petita església, situada on ara hi ha la torre i l'església actual. A la segona meitat del segle X, i probablement abans, ja existia una petita comunitat de clergues que vivien en comunitat en un edifici a tocar de l'església. Arran d'una donació de terres l'any 1069 per unes famílies de la

a cap.
església
dotada
ia de la
època,
bacial.
abacial

ectònic
panar i

després
asilical
abades
al està
mb una
ció de

les naus s'adossen semicolumnes sobre les quals es recolzen els arcs formers i faixons. Edificada entre els segles XI i XII, sembla que la portalada original va ser enderrocada i es va iniciar una substitució en època barroca.

El claustre es va construir el segle XII. Senzill i auster, les seves galeries estan cobertes per una volta de mig arc i angles sostinguts per arcs diagonals. Els capitells de les columnes estan decorats amb dibuixos de fulles lliès. Al voltant del claustre es distribueixen les diverses dependències de l'antic convent (dormitori, refetor...).

El campanar, de planta quadrada, es va construir entre els segles XII i XIII, únic bastit dels dos iniciats. Està compost per tres galeries decorades amb estil llombard. La façana és totalment llisa; no presenta

cap ornament. A la dreta de la torre, que es localitza sobre l'angle nord-oest del temple, es poden veure encara les restes del campanar que mai va arribar a completar-se.

Continua a la pàgina següent...

Reculls

continuació...

Claustre

Detall de la Creu

Altar de l'església

La tomba reial. Al pilar del costat de l'Evangeli de l'absis central de l'església, una làpida inscrita indica el lloc de repòs de "part de les restes, la més important" d'Alfons el Cast, rei d'Aragó; probablement fa referència a les viscères, que hi quedaren dipositades mentre la resta del cos es traslladà a Santa Maria de Poblet.

El monestir va ser secularitzat l'any 1592 i va passar a ser un conjunt de cases presbiterianes regides per un arxipreste. El 1835 la llei de desamortització de Mendizábal va provocar que els pocs canonges que quedaven a Santa Maria es traslladessin a Albarrasi.

Durant la Guerra Civil Espanyola, aquest edifici es va convertir en dipòsit de munició militar. Entre 1945 i 1960 es van realitzar diverses reformes de l'edifici, i des de 1980 és propietat de la Generalitat de Catalunya. Anualment s'hi celebra un festival de música clàssica dedicat a Franz Schubert, la famosa *Schubertiada*.

DES DE P3 A CICLES DE GRAU SUPERIOR

SALLE GRÀCIA AMB LA CULTURA

PLACES DISPONIBLES
Informa-t'en

lasallegracia@lasalle.cat

932.922.118

www.lasallegracia.cat

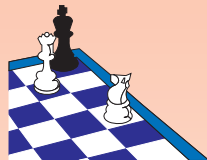
ENSENYAR, EDUCAR, FORMAR

ENS HAS DE CONÈIXER

Cartes des del tercer pis

Per Joan Galcerán

Benvolguts amics:

Acaba el curs escolar i també les activitats de la nostra escola d'escacs abans de la pausa estival. Per això volem que conegueu alguns dels joves que amb el seu talent i amb el que han après a la nostra escola, han aconseguit destacar en el panorama infantil i juvenil dels escacs catalans.

Comencem per Xavi Martínez Pla. Ha quedat campió de Catalunya d'escacs actius sots-18, campió de Barcelona individual sots 18, i a més, ha aconseguit el títol de Mestre Català que atorga la Federació Catalana als jugadors que aconsegueixen un nivell excepcional i ja forma part del primer equip del Tres Peons que juga a la màxima categoria, i tot això ... amb 16 anys.

Llibert Céspedes, sots campió de Barcelona sots 12 i campió de Catalunya sots-12 guanyant 8 partides i fent unes taules, tot un record de 8,5 punts dels 9 possibles. I el més petit, Aran Gasull, campió de Barcelona sots 8.

Però també en competicions per equips els nostres joves varen destacar al Campionat de Barcelona per Equips, els nostres varen ser campions a sots 8, sots campions a sots 10 i tercers a sots 12 i també a sots 8 el que va donar per alguna bona fotografia a l'acte de repartiment de premis del Consell de l'Esport Escolar de Barcelona, com aquesta que us mostrem.

Nens contents, divertits, que a més de passar-ho be jugant escacs i afegir trofeus a les seves prestatgeries, milloren sense adonar-se, les seves capacitats com estudiants. La concentració i el mètode que fan servir per analitzar la posició de les peces a les partides que juguen, es converteixen en rutines que també faran servir quan s'hagin d'enfrontar a la comprensió de texts o la solució de problemes.

Quan arribi setembre, la nostra escola d'escacs es tornarà a obrir, i tots els nens i nenes que vulguin apropar-se a aquest esport seran benvinguts.

Xavi Martínez

Equip Tres Peons

Llibrefòrum

Per Muntsa Farré

Una fita especial: 10è aniversari

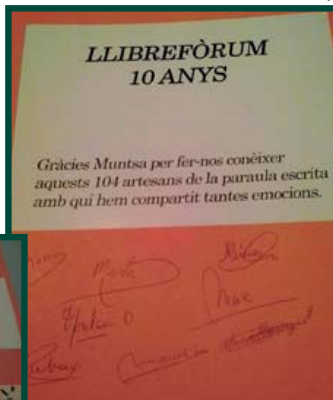
El mes de juny ens indica que ja hem enllestit un nou curs... i sembla que no, però enguany ja n'hem fet deu. I per això avui no us parlaré de cap llibre en concret (al cap i a la fi, faig un article que recull la tertúlia que ha generat cada títol i que està sempre disponible a la web, talment com si es tractés d'una bibliotecària virtual), sinó que us parlaré d'una dècada.

Tot va començar quan l'Agustí Serra, llavors vocal de cultura si no m'erro, va proposar-me de fer un club de lectura a l'entitat. I jo, que a parlar de llibres sempre hi estic presta, m'hi vaig apuntar de seguida. La idea era atraure la gent jove... i si mirem aquest objectiu, us puc dir que el meu fracàs és absolut. I no faré més reflexions per aquesta via perquè em consta que hi ha grans joves lectors i simplement és que al Centre la genètica es renova amb més intensitat en el món del teatre.

Tanmateix, mai em vaig imaginar que allò que començava com un prova-a-veure-què-passa derivaria en una experiència tan plaent, tan enriquidora i tan important a la meua vida. Des de la primera sessió a l'octubre del 2005, en la qual vam reflexionar sobre el perquè de la literatura, fins ara hem passat per 104 autors diferents, que hem procurat que siguin de nacionalitats ben diverses per conèixer, a través de les seves veus, diferents realitats que altrament no atenyeriem. Hem fet cicles dedicats a autores, a clàssics, a llibres de viatges... hem fet experimentacions i recerques de tota mena. I encara ens queden ganes d'explorar perquè el fet de llegir ja ho té això, que mai no acabes amb tots els títols que sembla que des de les prestatgeries t'estiguin cridant "i jo? I jo?"

Des d'aquí vull fer públic el meu agraïment més sincer a totes les persones que han passat pel Llibrefòrum i especialment a un grup molt estable i molt fidel del qual he tingut el plaer d'observar-ne l'evolució: s'han convertit totes en expertes lectores (i si el femení aquí és perquè parlo de *persones* també us he de dir que és el gènere dominant al grup). Elles sempre em diuen que aprenen del que els explico però, com passa al veritable ensenyament, jo n'aprenc tant o més de tot el que veuen, es fixen o detecten en l'obra llegida. El que més m'agrada, sobretot, és que no hi ha falsos intel·lectualismes: encara que l'autor sigui un clàssic consagrat, si no agrada, no agrada. Ningú no ens vigila i podem parlar del plaer de les paraules organitzades sense cap cànon vigilant-nos l'esgarriament.

I res més, us deixo amb les fotografies de la celebració, tot esperant que continuem encara molts anys gaudint del plaer de llegir! I mireu bé una de les fotos: una frase construïda amb deu títols de llibre, un de cada any celebrat, no em digueu si no són artistes!

Història del cristianisme

Per Mn. Antoni Matabosch

NIVELLS DE RELACIÓ ENTRE LES CONFESSIONS/RELIGIONS

L'odi no frena mai l'odi en aquest món, Només l'amor pot frenar-lo (BUDA)

Hi ha molts graus o nivells de relació entre les confessions o religions. El que exposaré es pot aplicar, amb alguns matisos, arreu on hi hagi agrupació de persones: la societat, la política, la cultura, la família, etc.: 1.- Trobament de persones.

Les relacions interpersonals són l'inici o punt de partida de tota relació fruitosa i han de continuar existint si es vol un diàleg sòlid i durador. Es tracta de reconèixer l'altre creient com a tu, com a persona. Es tracta de mostrar una obertura a qui és el teu igual, una sinceritat sense doble fons. Cal honestetat, confiança en el valor tant de la pròpia paraula com de la de l'altra, respecte recíproc (que tracta l'altre amb consideració), un respecte que mostri que és important per a mi. Cal un grau creixent d'amistat, d'afecte, d'amor de germans. El diàleg s'ha d'entendre també com a pràctica de l'amor, com a amor pràctic. Si hom no reconeix el que és l'altre, si un no vol fer lloc amb la seva estima les altres persones, no hi pot haver diàleg. Al capdavant, que hi hagi estimació vol dir que un aprecia l'altre, que li obre el cor i vol conviure amb aquesta persona, que vol estar junt amb ella. Si en el diàleg no hi ha aquest rerefons d'estimació, no hi ha cap possibilitat que es pugui reconèixer l'altre i acceptar-ne coses.

Sant Agustí afirma: «Qui no coneix no estima.» És veritat: conèixer sembla previ a estimar. Però, alhora, ben contrari, sant Agustí també diu: «Qui no estima no coneix de veritat.» És igualment veritat, i això crec que les persones que estimen ho saben: els pares ho saben dels seus fills, els fills ho saben dels pares. No acabes de conèixer ben bé una persona, de saber qui és, què pensa, què vol, què en puc aprendre, com puc dialogar-hi..., si no l'estimes. L'estimació és un element importantíssim del coneixement de les persones.

Si el diàleg es fa sense estimació, sense aquesta obertura, sense aquesta convivència, sense afany de conèixer i de saber estar amb l'altre, no hi ha manera que el diàleg sigui fructífer. Seran dos monòlegs, una discussió o una disputa amb l'altre... o serà simplement un jo parlo i l'altre que digui el que vulgui. Raimon Panikkar ho expressa amb claredat quan diu:

Si jo t'estimo, vol dir que els teus problemes són una mica els meus problemes. Si em limito a dir: is your problem!, caic en l'actitud més egoista, solipsista i anticristiana que es pugui imaginar, i no m'adono que els teus problemes són part també dels meus problemes. I si són part dels meus problemes, aleshores en sóc igualment responsable. Si no, no he entès res del que és... ser humà. Sóc tan sols una mònada solipsista. O sigui que un diàleg interreligiós, si vol ser fecund, ha de començar amb un diàleg intrareligiós: que jo et trobi dins meu, a tu que resulta que creus en coses que per a mi són potser incomprendibles o bagatel·les o bé absolutament falses [...].

Si em proposo entrar en diàleg amb altres cultures i religions he d'obrir-me, primer de tot, a mi mateix, i en mi mateix a l'altre, perquè si no trobo l'altre dins meu no es podrà donar mai un diàleg sincer... El veritable diàleg es fa de cor a cor. O si ho volem: el diàleg inter, si no s'esforça per a ser fonamentalment un diàleg intra, no és pròpiament religiós.

El menyspreu, l'allunyament o el distanciament impedeixen tota mena de relació fruitosa. Cal convertir l'estrany en hoste.

Històries de la Vila de Gràcia

Per Josep Mª Contel

La cotxera de tramvies de Josepets

Amb la inauguració de la primera línia de tramvia entre el Pla de la Boqueria de Barcelona i la plaça de Josepets de Gràcia, el 27 de juny de 1872, els propietaris de la companyia explotadora del servei, van construir a la mateixa plaça l'“Estación del Ferro-Carril Urbano” de la línia per guardar els vehicles i els animals. Una cotxera que es va ubicar entre la riera de Valcarca i el carrer Santa Perpètua i que actualment és el vial de la part baixa de la plaça; un indret que amb el pas dels anys -més de cent quaranta- ha canviat en diferents ocasions la seva fisonomia. Potser la que es recorda més, és la de quan hi havia el cinema Roxy.

Arribats en aquest punt, cal situar primer el punt just per on creuava la plaça dels Josepets (avui Lesseps) la riera de Valcarca. Aquesta entrava a la plaça per on avui es troba el carrer de la Riera de Valcarca, obrint-se pas primer cap a l'esquerra i després fent un gir a la dreta, passant finalment per on hi ha ara el núm. 266, del carrer Gran, creuant-lo tot seguit fins a Príncep d'Astúries, per on seguia en direcció a mar.

Així doncs, amb la riera situada a la plaça, podem ubicar també de manera precisa la que fou la primera cotxera de tramvies de cavalls de Barcelona. Un edifici que es va començar a construir durant el mes de gener de 1872, a partir inclòs del que avui és el núm. 1 de la plaça i que acull l'Agència de Salut Pública de Barcelona, fins arribar a l'esmentat carrer de Santa Perpètua. La cotxera formada per dues naus rectangulars, una central que era perpendicular a la plaça i una altra perpendicular aquesta, estava dividida en una planta a nivell de carrer i una altra subterrània. La planta principal amb una capacitat per a 24 tramvies s'accedia des de la mateixa plaça, mentre que al subterrani on hi havia unes quadres - per 150 cavalls - s'entrava pel carrer de Sant Onofre, que seria avui el carrer Pérez Galdós.

Amb l'entrada en servei dels tramvies elèctrics, aquesta va quedar en desús, ja que els primers cotxes elèctrics es tancaven i reparaven a la cotxera del carrer Borrell i de la ronda Sant Pau, sent enderrocada sobre el 1915.

Cotxera de tramvies de cavalls a Josepets

Consultori

Per Dani Mejías

Pixar ens revela la millor eina per lluitar contra el bullying!

Pixar és la gran fàbrica d'èxits audiovisuals que té la manya d'aconseguir fer-nos arribar missatges molt humans a través de les seves pel·lícules. Sempre ho fa amb un llenguatge molt enginyós, proper, tant als nens com als adults. Seus són èxits com la trilogia de *Toy Story*, *Up*, *Wall-E*, *Del Revés...* I un munt de curtsmetratges que potser són menys populars.

M'agradaria centrar aquest article en un curtsmetratge en concret: *For the birds* (pels ocells), del que us deixo un enllaç per tal de que li doneu un cop d'ull abans de continuar amb l'article. Sens dubte és un curt sensacional. <https://www.youtube.com/watch?v=mJYu5W05jJc>

Sense adonar-nos-en Pixar ens parla d'un problema molt freqüent a les nostres aules: El *bullying* o *assetjament escolar*. Les dades més recents diuen que 1 de cada 4 nens rebra algun tipus d'assetjament a l'escola. És una dada molt escandalosa i és per això que cal obrir un debat sobre com posar-hi solucions.

Particularment sempre he pensat que, com tots els conflictes a la vida, el bullying és un problema multifactorial i sistèmic. Què significa això? Doncs que depèn de moltes causes i implica a moltes persones: l'agressor, la víctima, els companys de classe, els professors, els monitors de menjador, l'equip directiu de l'escola, els pares dels alumnes, els nostres governants, la societat en general... Tots podem fer alguna acció per millorar aquesta problemàtica i cada un d'ells n'està obligat.

En aquest cas, però, m'agradaria centrar-me en un dels protagonistes del conflicte: La víctima. (deixeu-me recalcar de nou que la víctima no és la única que ha de treballar, sinó tothom a qui he mencionat abans, però per il·lustrar el missatge del curt que he mencionat anteriorment, cal fer-ho a través d'ella).

Normalment, els agressors de bullying busquen objectius dèbils, amb poques habilitats socials, als que els costa defensar els seus drets o posar límits. És important, docs, treballar per tal de que la víctima aconsegueixi la força suficient per fer-ho.

El vídeo ens mostra com aquests ocells petits practiquen totes les modalitats de bullying a l'ocellot gros pel fet de ser diferent, i com aquest té una actitud exemplar amb els altres.

Primer de tot es presenta i saluda animós i educat per tal d'integra-se al grup nou. Per evitar ser víctima cal, doncs, mostrar-se obert a establir relacions amb els altres.

En aquell moment, els ocellots petits comencen a fer bullying verbal: burles, insults... L'actitud de l'ocell gran podria ser la d'aïllar-se, i això el faria encara més dèbil, però en comptes d'això els crida l'atenció de forma educada, posant límits però intentant no trencar la convivència.

Tot seguit, els ocellots, frustrats per veure que les seves burles no li fan efecte, decideixen fer un altre tipus de bullying: ignorar-lo, fer el buit a l'ocell gros i criticar-lo per l'esquena. Però ell, en comptes d'acceptar aquest boicot, decideix fer ús de les seves habilitats socials i intentar, amb molt d'esforç, introduir-se dins del grup per tal de que l'acceptin.

Els ocells no accepten les diferències que tenen a amb l'ocell gros, i en comptes d'adaptar-se a la diversitat, es mostren immobilitats i queixosos d'haver-lo d'aguantar, culpant-lo a ell de ser diferent i de com això els porta problemes. Ell podria sentir-se afectat per aquesta diferència i prendre un rol victimista i culpable. En canvi, s'uneix, irònicament, a aquestes crítiques fent que les queixes acabin perdent sentit.

És aleshores, quan la desesperació per no aconseguir que cap de les seves estratègies d'assetjament funcionin, que els ocells decideixen passar a la agressió física. L'ocell gros, podria donar-se per vençut i retirar-se, però en un principi hi juga, i després també acaba defensant-se.

Finalment, els ocellots petits acaben malferits i ridiculitzats per les seves pròpies accions. L'ocell gran, en comptes d'aprofitar un moment de feblesa per venjar-se, el que fa és normalitzar la situació, no riure's d'ells, sinó amb ells i ajudar-los.

Tot un exemple de com portar la víctima, amb la força i les eines suficients, pot combatre l'assetjament escolar.

Coral Baluern

Per Montse Montagut

La Coral Baluern durant el segon trimestre de l'any ha participat en diferents concerts.

El dissabte 12 de març es va celebrar al teatre d'El Centre la 10a edició de la Marató de Cant Coral, en l'interval comprès entre les 17 i les 21'30h de forma ininterrompuda. En aquesta edició ens van acompanyar: Orfeó Gracienc, Vent del Nord, Grup vocal Swingfònic, Sedeta Gospel Singers, Ensemble de clarinets de l'EMOG i Petit Comité. La nostra coral va cloure l'acte amb la seva actuació.

Per la Coral Baluern aquesta edició tenia un caire especial perquè representava haver assolit la fita de la continuïtat d'un projecte que va començar fa 10 anys en el moment que es celebrava el seu 25 aniversari. Per nosaltres com a cantaires, aquest dia és un repte d'organització però posa a prova l'esperit de col·laboració que crec que com a grup humà ens cohesiona i permet compartir un espai comú amb les corals participants per gaudir de la música.

Cada any, la Marató es fa amb finalitat benèfica i en aquesta ocasió es va convidar a la Fundació Arrels, que atén persones sense sostre de la ciutat de Barcelona i que ja ha col·laborat amb nosaltres en altres edicions. El grau d'assistència del públic va ser alt i això ens va donar molta satisfacció.

El 16 d'abril vam participar en una trobada de primavera en un concert organitzat per la Coral Espiga de les Corts amb els que es va establir una molt bona cooperació, compartint un concert molt agradable. L'1 de maig la coral "Verge de Berà" va convidar a la Coral Baluern a participar en un Concert de Primavera, dins de la Setmana Cultural que s'organitzava a la població de Roda de Berà. Es va aprofitar la sortida per visitar una capella neogòtica dissenyada per J.Mª Jujol amb una decoració interior molt imaginativa i colorista que ens va agradar molt. També, vam visitar el Museu de la Ràdio, en el Roc de Sant Gaietà, promogut pel famós locutor Lluís del Olmo. Vam tenir l'ocasió de escoltar com sonaven aparells del Segle XVII. Un dia molt agradable en tots els aspectes i vam tenir la sort de compartir estones d'esbarjo, cosa que ens falta en les hores d'assaig.

El dia 19 de juny hem celebrat el nostre concert d'estiu al Centre com a cloenda del curs; amb la participació de la Coral del Joncar, amb la novetat per la Coral Baluern de cantar algunes peces del repertori amb un suport musical gravat que va donar un aire nou al nostre concert.

Estimats socis i sòcies animeu-vos a venir a cantar a la Baluern, ens encantaria comptar amb algú de vosaltres el curs vinent.

Dia i hora d'assaig: dimarts de 21 a 23 h a la sala Diamant d'El Centre.

Contacte secretaria d'El Centre: 932181964 de 18 a 21 h.

Inici del curs: 13 de setembre.

També podeu comptar amb nosaltres si voleu fer un regal musical a amics i familiars, ja que cantem en casaments, festes i bateigs.

Us desitgem tot el més BONESTIU!!!

Montse Montagut

Llegendes catalanes

Per Josep Aquilina

La dona d'aigua

Un dia, l'amo de Can Prat, una antiga masia del Montseny, fent una passejada de ranvespre, va arribar al topant mateix del Gorg Negre, allà a les aigües insondables de la riera de Gualba. El gorg era quiet i exànim, sense cap altra guspira que no fos l'espendor de l'astre nocturn que l'emplenava. Amb una mica de fatig a les cames, l'amo de Can Prat va asseure's al bell costat de l'aigua, sobre una pedra inclinada. Llavors, de manera nítida i precisa, va aparèixer, mig submergida en el líquid del gorg, la figura meravellosa d'una dona nua que, lenta i abstreta, es pentinava la cabellera amb una pinta fulgurant. L'amo de Can Prat no havia vist mai una perfecció com aquella; cap home no hauria pogut resistir tal torbadora bellesa.

Lànguidament, la dona, amb els braços ben alçats, es passava la pinta mentre, baixet, anava cantant no sé quina melodia. De sobte, la dona va esguardar-lo fit a fit i, en aquell instant precis, ell va comprendre que ja l'estimava com mai no havia estimat ningú i que el seu destí quedava junyit al d'ella, sense remei.

Diu la contalla que l'amo de Can Prat va preguntar-li com se deia, però la dona no contestà. Però que, al final, va arribar un moment en que li explicà que era donzella de riu; que la seva abraçada, en aquell lloc pregon esdevenia perillosíssima perquè tenia el costum d'ofegar els homes que pel pleniluni la volien aconseguir. Fou enraonia d'amor la d'aquella nit singular. L'home, presoner del lloc i de l'hora, demanà a la nimfa, amb insistència, que volgués a acceptar de ser la seva esposa i ella va acordar de maridar-se amb la única reserva que fou jurada allí mateix per l'amo de Can Prat: que mai de mai, en cap circumstància ni per cap raó, ell no li recordaria, ni en públic

ni en privat, *Gorg Negre de Gualba* ni el nom d'ella dimanava, ni tampoc no l'escarniria amb paraules ni expressions que la concernissin.

I fou d'aquesta manera - segons diuen - que la dona d'aigua va arribar a ser senyora i majora de Can Prat i legítima i amant esposa. Del matrimoni naixeren un nen i una nena, els quals guardaven gran semblança de visatge amb la seva mare i que anaven creixent fermes i espigats.

I així Passaren els anys i heus aquí que un mal dia, quan l'amo de Can Prat i la seva dona mesuraven una bona terra que calia preparar, van començar a disputar sobre el cultiu que allí fóra més adient. L'amo deia que seria bo de sembrar-hi blat de xeixa, mentre la dona, en canvi, argumentava que es tenia que plantar moresec. Raons i raons de l'un i de l'altra anaren pujant de to fins al punt que el marit, enfadat i oblidant el jurament que havia fet ja feia anys, recriminà a la muller amb grans crits dient-li que no entenia de les coses de la terra, ja que no era més que una dona nascuda de l'aigua del riu.

La dona d'aigua, en sentir els mots prohibits, fugí ràpidament cap als fondals del Gorg Negre, i en ses aigües va desaparèixer. Ell, decaigut i sense esma, se n'anà cap a casa i mai més tornà a veure la seva dona. També expliquen que la dona, quan l'amo no era a casa entrava amb cautela a la masia, anava a la cambra dels seus fills i els acaronava i els besava molt dolçament; s'hi quedava una bona estona, dreta i sol·lícita, cantant la seva cançó i que, abans de sortir, deixava caure unes llàgrimes brillants damunt la gran taula de castanyer del menjador, llàgrimes que, l'endemà, convertides en rarisssimes perles de gran valor, recollia, esbalaït, l'amo de Can Prat, sense saber-ne la procedència. Així fou com, malgrat la tragèdia, s'enfortí encara més i més la puixança de la casa durant molt de temps.

Vivències a Gràcia

Per Marta Bayo

La passió pel teatre

D'aquella època tinc molt bons records de la Sala Mozart on m'hi portava la tieta alguna vegada. Com que era espectacle infantil m'agradava d'allò més i també m'arriben pinzellades del Teatre Romea on feien obres per a infants. Encara sembla que veig la Ventafores, que representaven nois i noies molt joves, la protagonista de la qual n'era la Núria Espert. El que més em va impressionar de la Núria va ser la seva dicció tan clara. A més anava preciosa quan feia de princesa, és clar. Encara la veig amb una trena rossa llarga fins la cintura... Quins temps aquells!

Antic teatre Romea

Les tardes del Romea em van fer estimar el teatre i aficionar-m'hi tant, que ha estat la meua dèria de tota la vida. Però crec que jo ja ho portava dintre perquè els dissabtes a l'escola ens deixaven tota la Sala gran per a nosaltres. Demana com en gaudiem. El vestit de la comunió no parava. De tu a mi i d'aquí allà. Inventant contes de princeses i prínceps. Era fantàstic...I després, de més gran, he fet, faig i faré teatre mentre pugui....

Primer, de jove, a l'Ametlla del Vallès, havia passat com tothom pels Pastorets i fent de minyona a preu fet. Eren paperets que no costaven, i si bé no t'hi podies lluir, gaudies només trepitjant l'escenari.

La primera vegada que vaig sortir a escena, diguem-ho així, va ser als sis anys a l'Escola Suïssa. Havíem d'interpretar l'obra *Hänsel und Gretel*, i van triar al nen i la nena més xerraires i que pronunciessin les poques frases que dèiem, ben clarament. Els altres nens feien d'arbres. Tots vestits amb paper verd i jo i el meu partenaire, l'Oriol, vestits de nen i nena pobres. La bruixa no hi podia faltar. Això es veu que em va agradar.

L'últim any d'escola (ja tenia 14 anys) ens van enredar a fer *El somni* d'una nit d'estiu de Shakespeare, en alemany. Demana quines tirades de lletra. Recordo que érem 7 o 8 que teníem bons papers. En dir bons, vull dir que restàvem força estona a l'escenari i fèiem el que podíem.

L'obra es representava al pati a les 5 de la tarda, el mes de juny amb una calor i un sol que estabornia als més vius. Jo tenia un parlament llarg i aclaparador. Estava sola en escena, dalt la tribuna de fusta improvisada, que quedava per damunt del nivell de pati i per tant podia observar els pares i mares i el públic en general. Em poso a recitar els versos en alemany i quina seria la meua sorpresa al mirar a la gent en un moment de respir. M'adono que dos de cada tres individus dormien com troncs. Va ser com una galleda d'aigua freda doncs el meu amor propi va quedar greument ferit.

Sala Mozart

Vaig trigar força a tornar a aparèixer a les bambolines. Potser tres o quatre anys. Tot i que la vocació sempre sura i et fa caure en els mateixos errors. Però no calia amoïnar-s'hi. Quan una persona té una ceba, i jo que sóc molt tossuda, en tinc forces, no hi valen amonestacions ni renyines. Sé que no tinc presència, no tinc veu, no tinc memòria, però jo, tiro endavant, i apa, a sortir a escena. Caigui qui caigui.....

Dominó

Per Alfred Casas

Apreciats contrincants i amics,

Un altre any de més o de menys, segons el color del cristall amb què es miri, però cada vegada som menys, pel que val el color negre de pessimista. Aquest any només hem estat dotze parelles les que hem competit al Campionat Anual de Dòmino, quan no fa gaire temps érem quinze o setze parelles. A veure si entre tots podem CREAR alguna parella nova, no sexualment, si no particularment. Seria d'agrair per la Secció que es va fent petita, però ¡què carai!, per engrandir la nostra secció val tot, que cadascú ho faci com pugui.

Oferim unes fotografies del sopar i repartiment de premis que va ser força concorreguda entre concursants i acompanyants (que s'apunten l'any vinent!). Podem veure als guanyadors, que van ser, com sempre, els mateixos: 1er Colomer i Franquet, 2on Bach i Pérez i 3er Blanco i Villén.

Com vaig dir en unes paraules a l'esmentat sopar, i amb la meua mania de que van ser els antics egipcis els inventors del dòmino, el viatge anònim que van fer a aquest país uns socis del Centre, suposo que buscant fórmules victorioses d'aquest joc, i es veu que alguna cosa van trobar, no dic noms, però és curiós que sempre guanyin els mateixos i sense perdre cap partida, com curiós és també que sempre quedi última la mateixa parella. Ra no està amb ella. Però aquest any hem fet una excepció i hem premiat amb un Trofeu Especial a la tenacitat, a la constància, a l'obstinació, a la perseverança, al punt d'honor, a la participació sense desmai d'aquesta parella formada per les nostres admirades amigues Mercè Herrera i Dolors Santiago. Felicitats per aquest tan merescut guardó i que Déu les guardi per molts anys, doncs elles poden ser fàctoria o taller de nous membres de la nostra estimada Secció.

tv
tècnics

+ de 20 anys
de servei

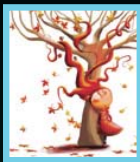
estalvia reparant els teus aparells

Travessia de Sant Antoni, 21
93 237 38 67 - 605 84 04 27
tvtecnics@gmail.com

instal·lació i reparació d'antenes TDT i satèl·lit

servei a domicili

Contes de l'àvia

Per Josep Aquilina

El molí embruixat

Fa molts i molts anys, tants, que ja no recordo quan va passar, que en el poble Besalú al costat del riu Fluvià, hi havia un molí de blat que estava embruixat. Ningú sabia realment el que allí hi passava però tots aquells que havien treballat en ell, van passar tanta por, que després no ho podien ni explicar. Quan volien relatar el que els hi havia passat, agafaven sanglot, els hi cruixien les dents i tremolaven com les fulles dels arbres i la única cosa que volien, era no parlar mai més d'aquell maleït molí.

El seu amo, un home hisendat del poble, estava desesperat perquè ningú volia treballar en aquell lloc tan especial. Tots els treballadors, un darrere l'altre, l'havien abandonat. Per aquest motiu va quedar-se molt esperançat quan un jove foraster li ve demanar treball. El noi era tan ingenu, que no sabia el que volia dir tenir por. Mai havia conegut l'espant, ni el que significava témer a ningú.

Una tarda d'estiu, es va instal·lar al molí i es disposà a fer, amb molta cura, el seu treball. Quan va arribar el capvespre, després de moldre uns quans sacs de blat, es va seure en un banc per a descansar una mica. Es va quedar mig endormiscat, ja que estava fatigat per l'esforç realitzat. De sobte, un soroll el va despertar. La porta de la cuina es va obrir tot de cop i una taula, ja amb el sopar preparat damunt de ella, va començar a avançar cap a ell, moguda per quelcom invisible. El moble, replet de menjar, es va parar davant d'ell i en aquell instant van aparèixer uns fantasmes. Eren éssers vaporosos, amb les faccions grises i cendroses, que es van seure al costat del xicot, disposant-se a sopar amb ell. El jove, va seure a la taula junt amb els esperits, amb la més absoluta tranquil·litat i sense estranyar-se ni el més mínim de compartir la taula amb uns éssers tant paorosos. De sobte, les espelmes de l'estança es van apagar i immediatament, el xicot va rebre una sonora bufetada. Del fort cop, li va quedar la galta mig adormida. Naturalment, el noi es va enfadar:

- Ja n'hi ha prou! – va dir – Si algú torna a pegar-me un altre cop, li tornaré la bufetada.

Doncs bé, algú li va donar un altre clatellot tremend i al mateix temps el noi n'hi va donar un altre al fantasma que tenia més a prop. Això va durar tota la nit. Les plantofades anaven a tort i a dret, per tot arreu. Cada cop que el xicot rebia un cop, ell el tornava multiplicat per tres. Quan va començar a clarejar, els fantasmes, enfurismats, abandonaren per sempre aquell molí i mai més varen tornar a aparèixer per allí. No podien entendre com un vaillel imberbe podia haver estat tota la nit en aquell lloc, sense experimentar el més mínim esglai per la seva presència. I no només això: Fins i tot els havia gosat tornar les bufetades que li havien donat!

A l'endemà, el jove va continuar amb la seva tasca al vell molí i va passar tot el dia movent sacs de blat. Per la nit, ell esperava trobar-se altre cop amb els seus amics els fantasmes, però aquests no varen tornar a aparèixer, ni aquella nit ni cap altre més. Aquell va ser el primer treballador que l'amo del molí conservà durant molts anys. També els habitants de Besalú varen respirar tranquils, ja que s'havia esfumat l'encantament de la mola embruixada.

Racó poètic

Per Marta Bayo i Adriana Vidal

LA TARDOR QUE JO CONEC

La tardor que jo conec
Té gust a raïm i cep,
D'olivera i pluja fina,
De bolets amb julivert.

La tardor que jo conec
Les petjades fan crec-crec,
Botes d'aigua i un paraigua
I el vent que s'enduu barrets.

La tardor que jo conec
Porta figues i fruits secs,
Mandarines i magranes
I el primer dia de fred.
La tardor que jo conec...

Dàmaris Gelabert

LA TARDOR

Els arbres es muden
De roig i de groc,
Les fulles tremolen
Sota un sol de foc.

El vent les fa caure,
Les duu fins al port.
Quan surtis de casa,
Trepitja-les fort!

Les mosques s'apleguen,
L'hivern és a prop,
Les flors espantades,
Es tanquen de cop.

Bofill, Puig i Serrat

HAIKUS

La noia plora
barqueta d'origami
perles dins el mar.

Prega el monjo
per la porta entra llum
cirerer florit.

Pluja d'hivern
la cadira grinyola
temps de castanyes.

Cascavells al cel
persiana baixada
el gat miola.

Trons d'estiu
processó de formigues
set colors al cel.

Arbres desfullats
solitud compartida
retalls de vida.

Adriana Vidal

Restaurante

Desde 1974

Il Commendatore®

C/ COMPTE D'URGELL, 247
08036 BARCELONA
TELF. 93 322 55 53

www.ilcommendatore.com

Restaurante

Desde 1972

la mamma®

C. VILLARROEL, 247
08036 BARCELONA
TEL. 93 430 00 58

www.lamamma.es

Ayló

àpats i degustació

*c/ Cigne, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 93 179 43 21*

Tennis taula

Per Luís Larriba

LA PSICOLOGIA EN EL TENNIS DE TAULA

El tennis de taula és un esport en el qual els elements tècnics i estratègics predominen respecte als purament físics, encara que aquests últims són imprescindibles quan ens movem en nivells d'altíssima competició. Per això, una actitud mental correcta és fonamental en el nostre esport.

En aquest article presentarem sucintament un dels aspectes psicològics essencials per a la pràctica esportiva en general i especialment per al tennis de taula com és la gestió de l'ansietat. En primer lloc, cal significar que el màxim rendiment no s'aconsegueix amb una activació propera a zero, sinó que existeix un nivell òptim d'activació per aconseguir la màxima concentració i el màxim rendiment. Cada individu té el seu propi nivell òptim i, a més, és específic per a cada tasca.

A principis del segle passat, en 1908, Yerkes i Dodson van demostrar experimentalment que si augmentaven l'activació en un grup de subjectes, el rendiment en una tasca anava augmentant fins que arribava un punt en el qual descendia, de vegades bruscament.

Això explica que començar massa relaxat un partit no sol ser una bona idea, però quan ens venç l'ansietat, els resultats són encara pitjors. Els bons jugadors, els més competitius, són aquells que en els moments decisius, quan més tensió hi ha, estan en un nivell òptim d'activació i reneixen al màxim.

L'entrenament psicològic respecte a l'activació se centra en les situacions de partit, tant per a activar com per a reduir l'ansietat segons sigui el cas i també per a reduir l'ansietat en els moments previs al dia de competició.

En general, les tècniques de reducció de l'ansietat han de sobreentrenar-se perquè siguin útils en situació de partit. Les més freqüents són:

1. Atenció a l'inspiració. Especialment respiració diafragmàtica.
2. Visualitzar la descàrrega de tensió del cos a les extremitats inferiors i d'aquí al sòl.
3. Parar esment a les sensacions físiques de l'ansietat, acceptant que són reaccions normals del cos en resposta a la captació de perill. Dirigir l'atenció a la zona del cos que dona la resposta d'ansietat i permetre que vagi relaxant-se en el moment de deixar anar l'aire.
4. Autodiàleg. Tenir preparades frases significatives adequades a les situacions que creen ansietat habitualment. Per exemple, en el final atapeït que s'arriba als avantatges, "per a aquestes situacions entreno"; davant la provocació del contrincant, "jo a la meua".

Quan manca l'activació durant el partit, les estratègies més usades són:

1. Activar el cos com saltar abans de restar o treure.
2. Atenció a la inspiració. Allargar la fase inspiratòria i, fins i tot, retenció a pulmons plens. Respiració predominantment diafragmàtica i intercostal.
3. Celebrar els bons punts.
4. Demanar l'ànim dels companys, cas que es jugui per equips.

En conclusió, l'entrenament psicològic és imprescindible entre els jugadors d'elit del tennis de taula i marca la diferència a igualtat de recursos tècnics i tàctics.

Lluís Larriba

Societat

Volem felicitar al Lluís de Senespleda per haver estat avi de bessons, el passat 26 de juny. Els nens es diuen Jordi i Greta de Senespleda. Enhorabona a tota la família!.

També donem l'enhorabona a la nostra sòcia Rosa Sabanés, parella d'en Josep Aquilina, que ha estat àvia d'una preciosa nena a la que han posat el nom de Bea. Moltes felicitats!

Lamentem comunicar-vos la defunció de:

- Carlos Puga, pare polític de les nostres sòcies Núria Vidal i Anna Izquierdo, i avi dels nostres socis Víctor Puga, Gemma Puga, Mar Puga i Natàlia Puga.
- La mare de la nostra sòcia Montserrat Montagut.

El nostre més sincer condol a tots els familiars.

ACUDIT DE MOSQUIT

Un home de noranta-tres anys va a fer-se la revisió anual a cal metge i aquest li pregunta què tal es troba:

- Millor que mai! Tinc una xicota de divuit anys que ara espera un fill meu. Imagini's si em trobo bé.

El metge, sorprès, li diu:

- Li explicaré una història. És un caçador que va a caçar, però està tan atabalat que en comptes del rifle agafa un paraigua. Al bosc es topa amb un ós. Ràpidament treu el paraigua i li dispara. Sap què va passar?

- No, digui.

- Doncs que l'ós cau mort davant seu.

- Això és impossible, algú altre ha hagut de disparar!

- Exactament aquí volia arribar, jo.

Història de l'Entitat

Per Glòria Soto

Repasant els exemplars de l'Or i Flama de l'Any 1927, començo en el número 37 i acabo al 48. La revista continua publicant cada mes un resum de les seves activitats i a més afegeix articles històrics, culturals i de caire religiós, perquè com tots el socis ja saben l'esperit del Centre és fonamentalment catòlic i en els inicis aquesta base era molt forta.

I en el meu rescat de la memòria passada d'aquet temps reproduiré una part del text recollit el mes de març, **"LA QUESTIO DELS LLOCS SANTS"**... "L'expressió *Llocs Sants* serveix per designar els llocs tradicionals de la Palestina, santificats pel naixement, la mort i la resurrecció del nostre Mestre diví. No es pas necessari discutir aquí l'autenticitat d'aquests diferents indrets ni recordar com foren recuperats i restaurats per Constantí. El nostre fi es, estudiar la qüestió dels llocs Sants en el període que ha seguit al gran cisma d'Orient, en el segle IX. Abans d'aquest temps no se'n fa qüestió. Establerts aquests preliminars, la història ens ensenya que quan la presa de Jerusalem pels musulmans, l'any 637, els cristians obtingueren del califa Omar el permís de conservar llurs esglésies i santuaris. Es conta que Omar, trobant-se un dia, a l'hora de l'oració, en l'Anastasi (església de la Resurrecció o del Sant Sepulcre), refusà de pregar en aquell lloc, de por que després els seus en preguessin ocasió per a transformar aquesta església en mesquita. Dissortadament no sabem quin drets foren llavors concedits als cristians per Omar sobre els Llocs Sants. Els grecs pretenen que ell confirmà el Patriarcat de Jerusalem en la custòdia dels Llocs Sants, que asseguraven ells, li havia estat abans confiada per Constantí. Sigui el que sigui, el pretingut firmant o decret d'Omar, es sense cap mena de dubte possible, una falsedat d'origen relativament modern. Encara que aquests pretingut firmant fos autèntic i no apòcrif, como ho es, indubtablement, la seva existència i el seu contingut, no podrien recolzar les reivindicacions dels grecs sobre la custòdia dels Llocs Sants. La raó es ben senzilla, al segle VIII -època en la qual es suposa que fou donat aquest pseudo firmant- tots els cristians, qualsevol que fos llur nacionalitat, llur llengua o llur ritu, formaven part de la mateixa Església. El Patriarcat de Jerusalem llavors estava en comunió amb Roma; d'on es dedueix que tot el que es suposava haver estat concedit pel firmant d'Omar, no ha estat concedit ni als gres ni als llatins, sinó als catòlics, es a dir, a l'Església universal, llavors única e indivisa... No ens oblidem, tampoc que els Sobirans Pontífexs, durant tota aquest període, han mostrat una igual sol·licitud per la Terra Santa. En 879, Joan VIII envià almoines a Jerusalem per l'intermediari de tres monjos vinguts de Palestina a Roma...Es, doncs, evident que després des del moments en que foren recobrats els Llocs Sants sota Constantí, en la primera meitat del segle IV fins a mitjans del segle XI, no hi havia pas discussió entre l'Orient i l'Occident sobre la propietat o custòdia dels Llocs Sants, encara no se'n feia qüestió. El Sant Sepulcre i els altres santuaris de Palestina no pertanyien ni als grecs ni als llatins; era l'heretatge comú de la cristiandat tota sencera; amb aquest títol, havien revestit i conservat un caràcter d'internacionalitat. Quan els Croats prengueren Jerusalem, en 1099, el Patriarca ortodox, Simó II, abandonà la seva seu per a refugiar-se a l'illa de Xipre. En lloc del Patriarca grec que, com hem vist, havia romput, els llaços que l'unien a la Santa Seu, un Patriarca llatí fou tot seguit establert a Jerusalem, i la custòdia dels Llocs Sants, regularment confiada a la sol·licitud de religiosos llatins. Els canonges regulars de Sant Agustí es feren càrrec del Sant Sepulcre i de la major part dels altres santuaris, mentre que els benedictins en servien alguns de menor importància...."

Església del Sant Sepulcre, a Jerusalem

continua a la pàgina següent...

Història de l'Entitat

continuació...

M'agrada't molt llegir aquest article i desitjo que a vostès també. Una vegada més comproven el bon nivell dels escriptors i com els socis d'aquest temps a més d'assabentar-se del que passava al Centre, podien aprendre.

En aquest 1927 succeeixen fets molt importants, però primer de tot recordar que el Càpita General de Catalunya, Miguel Primo de Rivera, que havia fet un cop d'Estat l'any 1923, continua com cap del govern, i en aquesta data convoca una Assemblea Nacional consultiva a imitació del govern feixista de Mussolini. Els membres seran escollits per sufragi restringit i la seva tasca era redactar una Constitució. El projecte no es va dur a terme.

L'oposició cultural al règim s'estava gestant i al capdavant s'hi va situar Miguel de Unamuno, el que seguiran la vanguardia intel·lectual del moment coneguda com la "Generación del 27", de la que formaren part Federico García Lorca, Jorge Guillen, Pedro Salinas, Dámaso Alonso, Gerardo Diego, Vicente Alexandre, Rafael Alberti, Luis Cernuda, Emilio Prados y Manuel de Alosaguirre.

Només un reduït sector intel·lectual representat per Eugeni D'Ors i Ramiro de Maeztu seguirà l'autoritarisme dominant.

El nom de "Generación del 27" és degut a que els membres celebraren en aquest any el tercer centenari de la mort de Góngora. Començaren dedicant-li un exemplar amb portada de Juan Gris, a la revista Litoral editada a Màlaga. on van col·laborar Picasso i Falla; i en el mateix sentit, a l'Ateneu de Sevilla, els poetes faran un acte públic de reconeixement. Consideraven a l'autor de "Las Soledades" com l'exemple del poeta pur al contrari del que sostenia la corrent artística del moment.

Paral·lelament a aquests esdeveniments, al número 48 de l'Or i Flama s'encapçalà amb l'escrit **"BOUSSET"** amb motiu del tercer centenari del seu naixement, amb el següent escrit: *"Tres segles justos fa que va néixer Bossuet i que el seu avi escrigué profeticament, en el seu registre d'aconteixements domèstics, a continuació del nom del seu nét, aquest versicle de la Bíblia: El Senyor l'ha conduït i ensenyat; l'ha preservat com a la nineta de ses ulls l'última hora, pronuncïa un sermó improvisat davant l'alta societat de París que, reunida al palau de Mme. de Rambouillet, volia veure'l i sentir-lo, que feu exclamar a Voiture, el jutge i crític sobirà: Mai s'ha predicat ni tan aviat ni tan tard. Eren les onze de la nit i Bossuet no tenia encara setze anys. El geni quedava ja descobert.*

La seva formació intel·lectual entenem que té dos moments. De primer, admira la sublim simplicitat i patetisme d'Homer, la força de Demòstenes, la dolçor de Virgili, el refinament d'Horaci i la majestat de Ciceró; però després l'estudi profund de la Bíblia ho borrà tot excepte un lleuger record d'Horaci que fou perdurable. Mes no era l'Evangeli el llibre que cridava la seva atenció, sino l'antiga Llei, el rei poeta i el rei savi, els immensos profetes, aquelles pàgines prenyades d'imatges grandioses, de versicles terribles, on llampegueja el foc viu del Sinai i la llengua de Déu repercuteix per les roques de l'Horeb, on gemega Job, on clama Isaïes, on es retorça en el llit voluptuós Salomó, on David llença crits de remordiment, on Moisès refereix l'origen de l'espècie humana; Jesús, el Deu dels misericordiosos, no li inspira l'entusiasme que Jehovà, el Jutge implacable. Veïem, doncs, como Bossuet estudiava la poesia i l'eloqüència en tots els seus monuments literaris, però hi mancava quelcom no menys important: la dicció, de la que fou el gran model. Per a formar sa veu, sa actitud i son gest, anava al teatre a veure els grans actors tràgics de les obres de Corneille i Racine, prenent de l'art profà tot el que podia encisar-lo per a perfeccionar l'art sagrat...

Moltes són les obres de Bossuet, però sols ses oracions fúnebres es conserven íntegres com models de llenguatge pels francesos i pel món com monuments d'eloqüència d'aquells que de tard en tard admira la humanitat. De Demòstenes i Ciceró a Bossuet i Mirabeau transcorren llargs segles i s'enfonsen una, dues, tres civilitzacions; com que els grans artistes de la paraula, diu Guinard de la Rosa, són éssers excepcionals que per aparèixer necessiten del concurs de diverses circumstàncies. A molts els són donades les facultats oratòries; a pocs un teatre digne o desenrotllar-les."

M'ha semblat oportú rescatar aquest escrit perquè reforça les inquietuds creatives del moment i al mateix temps parla de la importància del teatre en la formació de les persones.

Annabel

Floristería

Obert:

De Dilluns a Dissabte,
de 9 a 21 h.

Diumenges i Festius,
de 10 a 15 h.

Gran de Gràcia, 123
Tel. 93 218 34 80
Fax 93 217 72 39

c/Astúries, 13
Tel. 93 237 09 40

Anem a un país millor

Es fa saber a tot home, dona o infant que visqui en aquest país: que des d'aquest moment es permet jugar; olorar les flors i escoltar el cant dels ocells; de beure aigua fresca i neta a tots aquells que acullin en el seu cor els estatuts del seu poble. En canvi: no es permet de viure ni un instant a casa nostra a aquells que trobin impossible la pau entre els homes. Decretem, doncs, que a la nostra terra, mentre el sol escalfi i l'aigua rodoli muntanyes avall, tinguin vigència els següents estatuts:

- 1 - Els vilatans d'aquest poble ens comprometem a viure com a germans l'un de l'altre, a fer la feina ben feta i a ajudar sempre que calgui; i no per això ens creurem més importants.
- 2 - Els vilatans d'aquest poble prometem fer l'esforç més gran per fer feliços els altres i no es veurà mai ningú amb la cara trista, encara que faci mal temps.
- 3 - Tots els ciutadans, des del més petit al més gran, estimarem les flors i els ocells, les formigues, i tot el que viu en aquesta preciosa terra, reconeixent que són obsequis del bon Déu.
- 4 - En aquest país ens estimarem per damunt de tot, no perquè siguem més forts o més espavilats que altres homes i dones, sinó perquè tots som germans del mateix planeta..
- 5 - Els vilatans d'aquest país sabem i entenem que la pau val més que tots els sacs d'or del món, per això prometem que no ens barallarem mai més i no deixarem que ningú ho faci.
- 6 - Acceptem que la nostra vida, la nostra feina i la nostra festa només tenen sentit si ens porten la pau, per tant ens comprometem a cercar la pau per tots els racons. La pau per a nosaltres i per a donar-la a tots els habitants del nostre món.

Així ho estableixo des d'aquest moment donant-li validesa universal, per sempre més.

El vostre President.

TARGETES DE VISITA

100 Unitats	10.00 €
200 Unitats	15.00 €
300 Unitats	20.00 €
500 Unitats	32.00 €

*tamany 5x8 cm impreses a una sola cara
* no incloem muntatge ni transport. Preus sense iva

c.Sant Lluís local, 1 · 08012 Vila de Gràcia · Tel. 93 242 01 99 · db@dbcoop.cat

Unió Europea
Fons social europeu
L'INEPE participa en el seu fons

Generalitat de Catalunya
Departament d'Innovació, Recerca i Turisme
Presuposts i Contractes
i Recursos Laborals

Ajuntament de Vila de Gràcia
Ajuntament de Vila de Gràcia

l'independent setmanal **de Gràcia**
Publicació Independent. Distribució Gratuïta.

**FES-TE'N SOCI
DE L'INDEPENDENT**

**IN
DE
PE**
Associació Cultural
l'Independent de Gràcia

INFORMA'T A:
c/La Perla, 31
Tel. 93 217 44 10
independent@debarris.com
www.independent.cat/gracia

medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívic

Creu de Sant
Jordi 1994

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana